

Sangu Mandanna

**AŞIRI
GİZLİ
CADILAR
CEMİYETİ**

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

*Steve'e, çünkü sana bunlardan birini
ithaf etmemin üzerinden çok zaman geçti*

BİRİNCİ BÖLÜM

Aşırı Gizli Cadılar Cemiyeti, her üç ayda bir, ayın üçüncü perşembesinde toplanırdı ama hiç değişmeyen tek şey buydu. Hiçbir zaman aynı yerde ikinci kez toplanmazlardı. Mesela, son toplantı Belinda Nkala'nın ön tarafa bakan odasında gerçekleşmişti ve işin içinde taze pişmiş çörekler de vardı; ondan öncekiyse Agatha Jones'un bahçesindeki ihtişamlı güneş ışığının altındaydı. Bu soğuk ve nemli ekim akşamındaki toplantıysa şans eseri Outer Hebrides'teki terk edilmiş bir iskelede gerçekleşti.

Bir iskelede. Outer Hebrides'te. *Ekim* ayında.

Tabii ki Aşırı Gizli Cadılar Cemiyeti denmiyordu onlara. Hatta hiçbir şey denmiyordu, ki Mika Moon'un kendilerine bir isim bulmaya karar vermesinin nedeni de buydu. İlk başta Sıradışı Cadılar Ligi ve Çok Gizli Cadıya Benzer Cadılar Cemiyeti gibi birkaç alternatif üzerinde durdu. İkincisine daha bir meyilliydi.

Saçma sapan isimler daha çok grubun yaşını başını almış ve kurallara aşırı bağlı lideri Primrose'u kızdırmak içindi. Büyük olasılıkla Primrose kendini bu mevkiye geçtiğimiz yüz yıllık sürecin bir noktasında getirmişti. (Mika bu kısmı biraz abartıyor olabilirdi ama Primrose'un aslında kaç yaşında olduğunu söylemek de imkânsızdı. Kimseye söylemezdi yaşını.)

Şimdiyse montuna olabildiğince sınıksız sarılmış olan Mika, diğer yirmi cadı iskelede ona katılırken topuklarının üzerinde sabırsızca yaylanıyordu. Bunun da neredeyse hiç değişmeyen bir diğer şey olduğunu düşündü: Sayıları. Mika, kesinlikle *cemiyet olmayan şey'e* son katılanlardan biriydi ve neredeyse on yıldır ekibin bir parçasıydı. Yeni birini aralarına almalı epey uzun zaman olmuştu. Bu, bütün Britanya'da sadece yirmi bir yetişkin cadı olduğu anlamına gelmiyordu; cadılar tabii ki çok yaygın değildi ama Mika dışarıda başkalarının da olduğunu biliyordu. Yeni cadılar bulmayı ve *cemiyet olmayan o şey'e* davet etmeyi kendine vazife edinen Primrose, yıllar içinde bazılarının onu geri çevirdiğinden bahsetmişti.

Mika, herhangi birinin Primrose'un ısrarlarına (katı yürekli biri buna üst tabaka zorbalığı diyebilirdi) dayanabildiğine inanmakta zorlanıyordu. Yine de iskeledeki bu küçük, sırlıklam olmuş grubun onlardan geriye kalan son üyeler olmadığını bilmek rahatlatıcıydı.

Sayıları önemli olduğundan da değildi. Bu toplantılar herhangi birinin bir diğeriyle konuşması gereken yegâne zaman dilimiydi. Primrose Beatrice Everly herhangi birine hayatını nasıl yaşayacağını söylemeyi aklının ucundan bile geçirmiş değildi (kendi öyle diyordu) ama Kurallar'ın herkesi güvende tutacağına ve o Kurallar'a gerçekten de uyulması gerektiğine dair sarsılmaz bir düşüncesi vardı. Tek bir yerde toplanmış fazla kontrolsüz büyü, demişti, dikkat çeker. Hepsinin iyiliği için ayrı yaşamlar sürmeleri gerekiyordu. Hiçbirinin birbiriyle bağı olamazdı. Birbirine gelip gitme, mesajlaşma, e-posta... Kısacası bir cadı üzerinden diğerinin izinin sürülebileceği hiçbir şey olmayacaktı.

(Primrose elbette Kurallar'ın istisnasıydı. Mika; grubun en yaşlısı, en güçlüsü ve en otoriteri olmanın çeşitli ayrıcalıklarından biri olarak görüyordu bunu.)

Sonuç olarak gruptaki herhangi bir topluluk ve akrabalık hissi üç ayda bir gelen bu kısa saatlere sığdırılmalıydı, ki bu da gerçekten oldukça şaibeli bir topluluk hissine neden oluyordu.

Soğuk, çamur grisi gökyüzünden istikrarlı bir biçimde yağmur dökülmeye devam ederken Primrose boğazını temizledi. "Nasılz bakalım, canlarım?"

Mika, "Islak," diye belirtme arzusuna direnemedi.

"Katkını not ediyorum, teşekkürler miniğim," dedi Primrose soğukkanlılığını koruyarak.

"Kitap kulübüymüşüz gibi davranıyoruz, Primrose," diye yanıtladı Mika çileden çıkarak. "İssiz yerlerde gizlenmemize gerek yok! Neden merkezi ısıtması olan bir yerde kahve yudumlamak için buluşamıyoruz ki?"

"Ben, kendi adıma, güvenliğimizin rahatımızdan daha değerli olduğunu düşünüyorum," dedi Primrose ve ardından doğruca zayıf yerinden vurdu. "Ama senin zamanını geçirmek için tercih ettiğin aşırı nizamsız tarzı düşününce, tatlım, senin benzer hisler içinde olmamana şaşırdığımı söyleyemem."

Mika iç geçirdi. Gafil avlanmıştı.

Otuz bir yaşındaydı ve daha çok eğri büğrü ihtiyarlardan oluşan bir grupta nispeten genç bir cadıydı. Her cadının yaşının yazdığı elverişli bir kâğıt olmayabilirdi elinde ama içlerinde yalnızca Hilda Kim, Sophie Clarke ve kendisinin kırkın altında kaldığından neredeyse emindi. O nedenle belki de Primrose gözünü gerçekte olduğundan çok daha fazla korkutmalıydı. Ama işin aslı, Primrose'u buradaki diğer cadıların çoğundan daha iyi tanıyordu ve aralarında Mika'nın hatırlayamadığı dönemlerden beri karmaşık bir ilişki olmuştu.

Aslında sorun, cadıların her zaman yetimlerden çıkmalarıydı. Primrose'a göre bunun nedeni geçmişte ters gitmiş bir büyüydü. Mika ise bu hikâyenin Primrose'un hayal gücünün uydurması olduğundan emindi ama aynı zamanda daha iyi bir açıklaması da yoktu çünkü gerçek ortadaydı: Bir cadı doğduğunda, çok geçmeden yetim kalırdı. Cadının dünyanın neresinde doğduğunun bir önemi yoktu ve ölüm nedeni tehlikesiz hastalıktan gündelik kazalara herhangi bir şey olabilirdi ama kaçınılmazdı. Kimi cadılar dedeleri ve nineleri ya da başka akra-

baları tarafından büyütülür ve zaman içinde kendi büyülerinin varlığını keşfederlerdi. Her şey hesaba katıldığında, büyü işleri konusunda felakete yol açacak kadar dikkatsiz olmadıkları sürece son derece normal bir yaşam sürebilirlerdi.

Ancak Mika gibi bazı cadılar, cadıların kızlarıydı. Ve o cadılardan –yine Mika gibi– bazıları aynı zamanda cadıların *torunları* olurdu. Bunun alışılmadık bir durum olduğu muhakkaktı; çoğu cadı, sırf başlarının uçurulmamasına önem verdiklerinden çocuk yapmazdı; ama arada oluyordu işte.

Dolayısıyla yetim bir çocuğun yetim çocuğunun yetim çocuğu olan Mika Moon doksanların başında kendini Hindistan’daki çok çalışan bir sosyal hizmet uzmanının bakımına terk edilmiş bulunduğu, Primrose onu bulmuş, İngiltere’ye getirmiş ve kurallara son derece bağlı dadılarla birlikte son derece uygun, rahat bir eve yerleştirmişti.

Mika bunların hiçbirini hatırlamıyordu tabii; sadece her cinsiyetten, etnisiteden ve mizaçtan dadıların ve öğretmenlerin bakımında büyüdüğünü, her birinin ancak büyüdü bir şeyler görür gibi olana dek (ki çok uzun sürmezdi bu) orada kalmasına izin verildiğini ve yerlerine yenilerinin geldiğini hatırlıyordu. Dolayısıyla Mika yediğinin önünde yemediğinin arkasında olduğunu, sıcak bir yatağı ve okuyabileceği bir sürü kitabı olduğunu ama arkadaşlık yahut sevgi bakımından çok az şeyi olduğunu hatırlıyordu.

Tabii ara sıra, çoğunlukla da yeni bir bakıcı almak ya da Mika’ya Kurallar’ı hatırlatmak için ziyarete gelen Primrose’u da hatırlıyordu. Dolayısıyla Mika’nın Primrose’a karşı hisleri karmaşıktı. Primrose’un onu güvende tutmasına minnettardı ama bir yandan hayatında bu kadar istikrarsız ve otokrat bir figür olmasına da içerliyordu. Yetişkinliğe erer ermez bakıcılar ve öğretmenler çekip gitti ve Mika, Primrose’un, kalması için yaptığı teklifi reddetti. Evden taşındı ve son on üç yılda Primrose’u sadece üç ayda bir, ayın üçüncü perşembesinde gördü.

Mika her ne kadar kendini Primrose’un onayladığı hiçbir

şeyi yapmamış gibi hissetse de Primrose'un özellikle *onaylamadığı* bir şey de yapmamıştı. En azından geçen sene sosyal medya hesaplarına videolar yüklemeye başlayana kadar.

Cadılık videoları.

Dolayısıyla şu an araları bu yüzden bozuktu.

Primrose şimdilik bunu aşmış gibiydi. "Sıkıntı yaşayan herhangi biri var mı?" diye sordu topluluğa.

"Nişanlıma büyümlle ilgili gerçeği söylememek çok zor," dedi Hilda Kim. "Kendimle ilgili çok fazla şeyi ondan saklıyormuşum gibi geliyor ve bundan nefret ediyorum."

Topluluğun iyiliği için fedakârlık yapmanın herkesin görevi olduğunu düşünen Primrose, "*Evlenmemek* her zaman bir seçenek," dedi. Hilda tam ağzını açmışken Primrose, "Sen buna kafa yorarken, tatlım," diye araya girince Hilda her ne diyecekse dile getirmemenin daha iyi olduğunu düşünerek ağzını tekrar kapadı ve Primrose, "*Gerçek* bir sıkıntısı olan biri var mı? Çok fazla soru soran meraklı komşular? Kontrol edilemeyen büyü patlamaları?" diye devam etti.

Bir dizi omuz silkildi ve başlar iki yana sallandı. Primrose o keskin bakışlarını bir cadıdan diğerine çevirirken Mika'da biraz fazla oyalandı. Kimse bir şey demeyince sanki birilerini dikkatsizliğinden dolayı paylamayı umuyormuş da eli böğründe kalmış gibi baktı.

"Peki," diye devam etti elinde birden devasa bir büyü defteri belirirken, "yeni büyüler paylaşmak isteyen var mı?"

Birkaç büyü vardı: daha dinlendirici bir uyku için bir büyü, bir kedinin kürkünü geçici olarak pembeye çeviren bir iksir (sadece kedi kürkünü ve sadece pembeye), kayıp bir şeyi bulmak için bir büyü ve gözlerin altındaki koyu halkaları ânında yok eden bir büyü. (Ejderhaların altın istiflediği gibi büyü istifleyen Primrose bu sonuncuyu duyunca bunu ilk bulan kendisi olmadığı için inanılmaz gıcık olmuş gibiydi.)

Toplantının büyü kısmı da tamamlanınca Primrose boğazını temizledi. "Son olarak, paylaşmak istediğiniz bir haber var mı?"

“Dedikodu vaktinin geldiğini söyleyen de olur, Primrose,” dedi Mika neşeyle. “Büyüden sonra ne geldiğini hepimiz biliyoruz.”

“Cadılar *dedikodu* yapmaz,” dedi Primrose burnundan solu-yarak.

Fakat bunun doğru olmadığı aşikârdı zira bir sonraki durak-ları dedikodu oldu.

“Eski kocam geçen hafta yeniden bir araya gelmek istediğini söyledi,” dedi kırklı yaşlarını süren ve hiçbir zaman hiç kimse-nin saçmalıklarına ayıracak vakti olmayan Belinda Nkala. “Onu reddedince de bana onsuz bir hiç olduğumun gün gibi ortada olduğunu söyledi. Sonra da çekip gitti,” diye ekledi sükûnetle. “Ama korkarım birkaç hafta boyunca kasıklarında açıklanamaz bir kaşıntıdan mustarip olacak.”

Cadılardan birkaçı güldü ancak Primrose’un dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. “Peki *sen* son zamanlarda böyle küçük nu-maralar yapıyor musun, Mika?”

“Of ama, Tanrı aşkına Primrose, bunun benimle ne alakası var?”

“Mantıksız bir soru değil, bir tanem. Sen risk almayı seversin.”

“Milyonuncu kez söylüyorum,” dedi aşırı rahatsız olan Mika, “ben yalnızca cadıymış *gibi yaptığımı* videolar yayınlıyorum. Sa-dece bir performans.” Primrose kaşlarını kaldırdı. Mika da he-men kendi kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. “Yüzlerce insan yapıyor aynı şeyi, biliyorsun. Bütün o cadı estetiği çok popüler!”

“Cadı akımı,” dedi Hilda bilgece bir baş onayıyla. “Kırevi akı-mı ya da peri akımı kadar popüler olmasa da onlara yaklaşıyor.”

Herkes dönüp ona baktı.

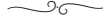
“Perilerin gerçek olduğunu bilmiyordum!” diye bağır-dı Agatha Jones. Neredeyse Primrose kadar yaşlıydı, beyanlarının önemini kaçırmamaları için bütün gençlere bağırılması gerekti-ğine inanıyordu. “Yok artık!”

“Gördün mü, Primrose?” dedi Mika bu müdahaleye aldır-madan. “İnsanlar sürekli kendilerine cadı diyor. Kendimi, seni

ya da herhangi birini riske attığım yok. Videolarımı izleyen hiç kimse benim *gerçekten* cadı olduğumu düşünmüyor.”

Tam da o sırada, sekiz yüz kilometre ötede, Norfolk kırsalının rüzgârlı bir köşesindeki sessiz, büyük bir evde gökkuşağı renklerinde görkemli bir şal takmış ve kocaman pofuduk terlikler giymiş zayıf, yaşlı bir adamın tam tersini iddia etmesi de Mika'nın talihsizliği idi.

“Kesinlikle hayır!”

Bunu söyleyen çatık kaşlı kütüphaneci Jamie'ydi, şallı ve pofuduk terlikli zayıf, yaşlı adam değil. Onun adı Ian'dı. Kütüphanedeki üçüncü şahıssa ellili yaşlarındaki tombul, dolgun yanaklı kâhya Lucie'ydi, kendisi bu tartışmanın nereye varacağını bilirmiş gibi iç çekti. (Biliyordu ve haklıydı.)

Ian şalının ucunu düzeltip seksen küsur yıllık yaşamı boyunca pek çok küçük tiyatrodaki seyircileri büyülemiş olan o pes sesiyle, “Zorluk çıkarma, hayatım. Sana yakışmıyor,” diye yanıtladı.

Jamie bu eleştiriden hiç etkilenmedi. “O şeyi” –tam burada bir parmağını Ian'ın telefon ekranındaki canlı, ışıltılı yüze bastırıldı– “eve getirmeyi ciddi ciddi düşünüyor olamazsın?”

“Neden olmasın?” diye sordu Ian.

“Eh, öncelikle, gerçek bir cadı olmasının imkânı yok,” dedi Jamie sinirle. Bu alışılmadık değildi. Jamie söylediği çoğu şeyi sinirle söylerdi. “Hangi cadı milyonlarca izleyicisi olan bir platformda büyüyle gösteriş yapar ki?”

Mika orada olup bunu duysa çok memnun olurdu ama görünüşe bakılırsa çifte blöfü Ian'ın gözünü boyamaya yetmemişti.

“O gerçek bir cadı,” diye diretti.

“Bunu nasıl anlayabilirsin ki?”

“Mükemmel gözlem becerilerim vardır. Videonun şu kısmını bir izle bak.” Ian, bir bebeğin karşısında lolipop salları gibi telefonunu oynattı. “Bir dakikacık. Tek istediğim bu.”

Jamie'nin bakışları ısrarla yer değiştirmede ama kollarını göğsünde kavuşturup Ian'ın omzunun üzerinden bakmak için masasına yaslandı. Ian neşeyle ekrana tıkladı ve video oynamaya başladı.

Ekrandaki kadın yirmili yaşlarının sonunda gibi görünüyordu ve ıslıl ıslıl bakan, neşeyle gülümseyen çoğu insan gibi güzeldi. Jamie gözlerini kısarak Ian'ın dikkatini çeken şeyi yakalamaya çalıştı. Kadını ilgili sıradışı görünen hiçbir şey yoktu. Saçları oldukça koyu kahverengiydi, uzundu ve bukleleri çıplak omuzlarına dökülüyordu. Kahverengi gözleri bir güvercininki gibi kocamandı ve kalın, siyah kirpiklerle çevriliydi, muhtemelen kendini daha uhrevi göstermek için kullanılmış bir tür ışıltılı pudrayla kaplanmış canlı yüzündeki o gözleri neşeyle kırıştırtıyordu. Beyaz olmadığı açıktı ama onun ötesinde etnik kimliğini saptamak kolay değildi: Şeftaliyi andıran, esmerimsi, altınmsı bir teni vardı ama belki o da ışıltıydandı. Videonun üst köşesindeki @MikaMoon ismi de herhangi bir cevap vermiyordu.

"İşin sırrı," diyordu kadın hınzır gülümsemesiyle, "ay ışığını gece yarısını tam iki dakika geçerken toplamakta." Kadın İngiliz aksanıyla konuşuyordu ama Jamie ülkenin hangi kısmı olduğunu saptayamıyordu. Bir tas gümüş rengi sıvı vardı kadının elinde. "Topladığınız ay ışığından bir çay kaşığı kadar alın," diye devam etti, kâsenin iki yanına çarptıkça tatlı bir çınlama çıkaran cam bir kaşıkla gümüş rengi sıvıyı karıştırıyordu, "ve kazanınıza ekleyin."

Kaşıktaki sözüm ona ay ışığını bir kazana boşaltırken kazanın içinden küçük kıvılcıklar yükseliyor, silinip gitmeden önce havada ateşböcekleri gibi uçuşuyordu.

"İşte elinizde!" dedi kadın muzaffer bir edayla. "Yaralı bir kalp için mükemmel iksir."

Ian videoyu duraklattı. Jamie şaşkınlıkla ona baktı. "Kazana eklediği özel efektlerden mi etkilenmem gerekiyordu? Yoksa yaralı kalp saçmalığından mı?"

Ian ofladı. "Kazan mı? Hayır, kazan benim umurumda değil.

Ben onunla ilgileniyorum. Görmüyor musun? Büyüsü resmen üzerinde *ışıldıyor*.”

Lucie ilk kez söze girdi. “Sahne sesini kullanıyorsun, hayatım,” dedi duyarlı bir sesle, Ian’ın eline vurarak. “Jamie’de hiç işe yaramaz. Ama,” diye devam etti bu kez Jamie’ye dönerek, “Ian’a kulak vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Biliyorsun ki bu tür şeylere yatkınlığı var. Kadının cadı olduğunu söylüyorsa muhtemelen haklıdır.”

“Gördün mü?” dedi Ian, daha ziyade kendinden memnun görünerek. “Bu kadın mükemmel olurdu!”

“Ian!” Jamie inanamıyordu. “Kadın cadı *olsa bile* yüzü internetin her yerinde cirit atıyor! Bunun riski...”

Ian gözlerini o kadar dramatik devirdi ki resmen kafasının arkasında kayboldular. “On dört bin takipçisi var,” dedi Ian. “Ben daha meşhurum ama *benim* burada olmamı dert etmiyorsun. Tabii ki,” diye ekledi hızla, Jamie ona aksini söyleme fırsatını kullanmasın diye, “buraya gelip kalmaya karar verirse çekimlerinde ne Nowhere Malikânesi’nin ne kızların yer alabileceğini açıkça belirteceğiz.”

“Peki bu orman cininin dahil olmak *isteyeceğini* düşünmenin sebebi ne?”

“Sorana kadar bilemeyiz.”

Lucie ayağa kalktı, belli ki bıkmıştı. “Bu meseleyi halletmenin tek yolu oylama,” dedi.

Ian omuz silkti. “O zaman kocama da ihtiyacımız olacak, değil mi?”

“Ken şimdiye kadar kızları çoktan yatırmıştır,” dedi Lucie. “Ben gidip onu çağırayım.”

“Beraberlik bozucu bende,” diye hatırlattı Jamie.

“O ancak beraberlik olursa işe yarar, canım,” dedi Ian.

Kütüphanenin kapısı Lucie’nin ardından kapandı. Jamie dişlerini sıkarak eski ahşap rafların arasında aşağı yukarı dolanmaya, kitapları ait oldukları yerlere koymaya başladı. Nowhere Malikânesi’ndeki kütüphane, elli yıl kadar önce ana eve bir ek-

leme olarak inşa edilmişti ve koca pencereleri, ikinci kata çıkan döner merdivenleri, içini tıka basa dolduran kitaplar, elyazmaları ve kürelerle çok güzeldi. Bir taraftaki pencereler kumulların ardındaki denize bakıyordu ve diğer taraftan baktığınızda da ağaçları, salıncak setini ve ön bahçedeki lavantaları görebiliyordunuz.

Jamie'nin dünyada en sevdiği yer kesinlikle orasıydı ama o sırada bunun tadını pek çıkaracak durumda değildi. Bütün o sırların ortaya dökülüşünü ve hepsinin hayatının altüst oluşunu zihninde canlandırmakla meşguldü.

Kütüphanenin ön tarafına döndüğünde Ian tam da az önce bıraktığı yerde videoyu tekrar izliyordu.

"Keşke benim gördüğümü görebilsen," dedi Ian hafif efkârlı bir sesle. "Etrafı büyü dolu, sanki alev almış gibi. Tıpkı kızlar gibi."

Jamie, Ian'ı çok severdi ama Tanrı aşkına, adam sanki bir şiir kitabından fırlamıştı ve herkes onu tekrar oraya gönderecek sağduyudan yoksun gibiydi.

"Kızların hiçbiri bana alev almış gibi görünmediğinden, Ian," diye yanıtladı iğneleyici bir tavırla, "bunun pek faydası yok. Ayrıca dediğim gibi cadı *olsa bile* önemi yok. Bu işe yeni birini dahil etmek çok riskli."

Ian bir elini Jamie'nin elinin üzerine koyup sıkıca tuttu. "Başka fikirlerimiz yok, James. Zamanımız tükeniyor."

"Edward yakında..."

"Mesele sadece Edward değil," diye araya girdi Ian. "Şu anda kesinlikle en büyük problemimiz o, evet ama sonra neler olacağını da düşünüyorum. Ondan sonra. Bu diğer kızların yaşamlarıyla da ilgili. Tanrı onunla olsun, Lilian bu işi gerçekten içinden çıkılmaz bir hâle getirdi. O güzel, değerli çocuklar için istediğimiz yaşam gerçekten bu mu? Okula gidemiyorlar. Nowhere Malikânesi'nden neredeyse hiç çıkmıyorlar. Birbirlerinden başka hiçbir şeyleri yok."

"Biz de varız."

“Biz de varız.” Ian’ın gözlerindeki o hiç sönmeyen pırıltı bir anlığına kayboldu. Jamie’nin masasındaki kitap yığınının yaslanmış bir fotoğrafı işaret etti. “Şu hâlimize bak. Niyetimiz ne kadar iyi olursa olsun kızlara ihtiyaçları olan her şeyi veremiyoruz. Ben seksen iki yaşındayım. Kendini saklamak ne demektir biliyorum. Toplumun en ucunda yaşamak nasıl bir şeydir biliyorum. Kızlar bir yanlarını her zaman sır olarak saklamak zorunda kalabilirler ama yine de onların çıkıp *yaşamalarını* istiyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu, onlar gibi görünmenin ve onlar gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilen ve onlara hayatlarının geri kalanında cesurca ve güvenli bir biçimde, bir rotada yürümeyi öğretebilecek birine ihtiyaçları var.”

“Biliyorum,” dedi Jamie tersler gibi. “*Biliyorum*, Ian. Ama bu Edward *sonrasına* kadar bekleyebilir. Ayrıca bu farazi cadının bize yardım edeceğine inanmak büyük bir kumar. Buna degecek mi emin değilim.”

“Daha iyi bir fikrin yoksa *peşine düşmemeyi* göze alamayacağımız bir şans bu.”

Lucie peşinde Ken’le birlikte kütüphaneye döndüğünde oylamaya gerek kalmamıştı. Karar verilmesi gereken tek şey Mika Moon’u Nowhere Malikânesi’ne gelmeye nasıl ikna edecekleriydi. (Ian ona *CADI ARANIYOR* sözleriyle başlayan bir mesaj göndermek istiyordu. Bunun doğru havayı yaratacağını hissediyordu. Diğerleri ona katılmadı.)

Ta uzaklarda, İskoçya’da, Mika yağmurlu bir iskelede titremeye devam ederken ona doğru ilerleyen yıkım güllsinden tamamen habersizdi.

İKİNCİ BÖLÜM

CADI ARANIYOR.

İki hafta sonra, Mika'nın açık sarı heçbeki Süpürgesapı'nın direksiyonuna parmaklarını gergin gergin vurmasına neden olan şey bu iki kelimeydi. Onu Norfolk'a, East Anglia Üniversitesi'nde iki yıl öğrenim görmesinden beri ayak basmadığı bu bölgesine buyur eden tabelayı az önce ardında bırakmıştı ve ön camının alt köşesine sıkıştırılmış navigasyon sistemi hâlâ bir saatlik yolu olduğunu söylüyordu.

CADI ARANIYOR. Üç genç cadı için yatılı eğitim araniyor. Çelik gibi sınırları olmalı. Öğretmenlik deneyimi gerekmemektedir. Cadılık zorunludur.

Aslında on dört bin takipçi o kadar da çok sayılmazdı ama Mika'nın sosyal medya hesaplarının her gün tuhaf, müdahaleci ya da doğrudan doğruya saldırgan mesajlarla dolmasına yetiyordu. Gelen kutusuna şöyle bir bakıp yeni mesajların ön izlemelerine göz atarken bile hangilerinin okunmaya değer olduğunu hangilerinin olmadığını anlayabiliirdi.

Sanki kraliyet ailesine yeni katılan bir bebeğin doğumunu duyurur gibi hepsi büyük harflerle yazılmış **CADI ARANIYOR** sözleriyle başlayan mesaj kesinlikle doğruca çöpe gitmeliydi.

Mika sırf meraktan mesajın üzerine tıklarken bile, bunun muhtemelen gönderen kişiyle sapıkça bir cadı seksine katılma daveti gibi bir şey olduğunu biliyordu.

Eh, durumun bundan da tuhaf olduğunu fark ettiğiindeki şaşkınlığı varın siz düşünün.

İstemese de eğlenceli bulmuştu mesajı. Yapmaması gerektiğini bile bile cevap gönderdi.

Yaratıcılık konusunda tam not ama korkarım sınırlarım marşmelovdan yapılmı.

Aslına bakarsan, diye bir cevap geldi neredeyse ânında, o kadar çaresiz durumdayız ki sınırların ne durumda olursa olsun razıyız.

Ve sonra, Mika daha dudak bile bükmeden ya da uygulamadan çıkamadan ya da yapmak isteyebileceği herhangi bir şeyi yapamadan yeni bir mesaj geldi. Tek kelimedenden oluşuyordu.

Lütfen.

Mika'nın Brighton'daki dairesinden kalkıp Nowhere Malikânesi gibi acayip tekinsiz bir adı olan yere doğru yola koyulması da birkaç soru daha sorup pek gerçek cevaplar alamamasından sonra gerçekleşti.

Hepsi, internetteki biri yol yordam bildiği içindi.

Hem o yüzden hem de son işinden eylülde ayrılması, altı aylık kirasının birikmiş olması gibi faktörler yüzündendi ki ne kadar alışılmadık görünse de bu gerçek, meşru ve hiç de sapıkça olmayan bir teklifti; yaşayacak yeni bir yere ve bununla birlikte maaşlı bir işe ihtiyacı vardı.

Ayrıca belki, sadece belki, o büyü –aklından hiç çıkmayan o şarkı– kendisini biraz dürtmüş olabilirdi de.

“Dört yüz metre sonra sola dönün,” dedi navigasyon.

Artık o büyük, kalabalık yolları ardında bırakmıştı ve yer yer birahaneler, okullar ve her biri Catfield ya da Hickling gibi tuhaf ve dibine kadar İngiliz isimli eski kulübelerle dolu küçük kasaba ve köylerden geçen kırsal bir yoldaydı. Çok geçmeden onlar da silinip gitti ve geriye yalnızca Norfolk Boards'un akarsuları ve göletleri, içinde koyunların, ineklerin ve atların gezindiği uçsuz

bucaksız ekilebilir arazileri ve ufukta kıyıyla birleşen fundalık kumulları kalmıştı. Kasım güneşinin yumuşak altın sarısı darbeleriyle çizilmiş bu pastoral dünya neredeyse inanılmayacak kadar mükemmeldi.

Süpürgesapı haritadaki şu gizemli Nowhere Malikânesi'ni temsil eden noktaya adım adım yaklaştıkça ekilebilir araziler yerlerini yavaş yavaş uzun, çoğunlukla çıplak ağaçlarla dolu koruluklara ve dar yolun iki yanına dizilmiş sarı yaprak örtülerine bıraktı.

“Hedefinize ulaştınız.”

Mika kaşlarını çatarak arabayı yavaşlattı. Ağaçlardan, yapraklardan ve yoldan başka bir şey göremiyordu. Kandırılmış mıydı? İzlediği tüm korku filmlerindeki o iri gözlü genç kızların başına gelen onun da başına gelecek miydi? Bir korulukta cinayete kurban gitmek üzere miydi? Reddedercesine cık cıkladı.

Onu davet eden gizemli şahsın gönderdiği son mesajları bir kez daha kontrol etti.

Evi bulmakta sıkıntı yaşayabilirsin. Çok dikkatli bak.

Peki madem.

Arkasında hiç araba olmadığından emin olduktan sonra yavaşça geri geri gitti, yol üzerinde herhangi bir şeyi kaçırmadığından emin olmak için tüm camlardan teker teker baktı.

İşte. Bir şey kaçırmıştı: Ağaçların kısmen gizlediği çalılar arasında sıkışıp kalmış sıradan demir kapılar. Kapının arasından bir ahır ve kulübeyi geçerek solgun göğün enginliğine karşı duran büyük, üçgen çatılı bir evin önünde son bulan taşlı bir araç yolu olduğunu görebiliyordu.

Mika sağa döndü ve Süpürgesapı'nı yavaşça araç yoluna sürdü, üç çocuğun varlığından şüpheleniyordu ve içlerinden herhangi biri aniden araç yoluna doğru koşabilirdi. Ama o kapılardan geçerken etrafındaki havada mutlak bir çatırtı olduğuna şüphe yoktu.

Büyü.

Olamazdı öyle bir şey. Olabilir miydi?

Tedirginliğe kapılan Mika acaba geri dönüp kaçmak için çok mu geç diye düşündü. Temkinli bir tavırla araç yolunun sonundaki eve baktı ama henüz karar verememişken kendini ahırla kulübenin yanında buldu. Kulübenin ön camundan birisi ona deli gibi el sallıyordu.

Süpürgesapı'nı araç yolunun olabildiğince, kulübeyi çevreleyen alçak taş duvara temas etmeyecek şekilde soluna yanaştırdı, motoru durdurdu ve gergin hareketlerle arabadan indi. Kulübe çok sevimliydi: Kıpkırmızı kapısı, gerçek sazlardan çatısı ve kocaman döşeme taşlarından yapılmış yolun iki yanında uzanan, titizlikle bakılmış ön bahçesiyle tam masallardan fırlamış bir kusursuzluk örneğiydi. Bahçenin bir köşesinde küçük bir sebze yatağı vardı, bir avuç olgunlaşmış kabak toplanmayı bekliyordu ve Mika onların arasında diz çökmüş ihtiyar bir adam gördü.

Mika yola adım atarken adam da doğrulup güneşe karşı gözlerini kıstı. Keldi, Japondu ve yetmişlerindeydi; bir kot ve üzerine bahçıvan önlüğü geçirilmiş çizgili bir kazak giymişti, yaşından dolayı hafif kamburlaşmış geniş omuzları ve karşılık vermemeyi imkânsızlaştıran sıcak bir gülümsemesi vardı.

"Sen Mika olmalısın," dedi elini uzatmadan önce önlüğünü çıkarıp ellerini silerek. "Hoş geldin."

"Teşekkürler," dedi Mika adamın elini sıkarak. Adamın eli nasırlıydı, tam da bahçe işleriyle fazlasıyla meşgul olmuş bir adamın elleriydi. "Sen Ian mısın?"

Adam bu soruya güldü. Cevap vermesine kalmadan kulübenin ön kapısı sertçe açıldı ve pofuduk terlikli bir kasırğa fırladı dışarı.

"Ian *bu*," dedi adam ve Mika'nın omzuna halden anlarım der gibi hafifçe vurdu. "İyi şanslar."

Az önceki kasırğanın, aşırı coşkun bir enerjisi olan yaşlı, beyaz bir adam olduğu çıktı ortaya. Mika daha ona bakarken yorulmuştu. Adam uzun boylu ve zayıftı, fırça gibi beyaz saçları, ışıltılı mavi gözleri ve uzun boynuna sardığı çizgili bir gökkuşağı şalı vardı. Şalla pofuduk terliklerin arasındaysa hiç beklen-

medik bir biçimde oldukça sıradan siyah pantolon ve siyah bir kazak vardı.

“Ian Kubo-Hawthorn, hizmetinizdeyim,” dedi kasırga. Mika’yı neredeyse tüm kemiklerini kıracak kadar sımsıkı kucaklarken resmen mutluluk saçıyordu. Sesi pes ve melodikti, Shakespeare oynayanlarla ve BBC spikerleriyle özdeşleştirdiği bir canlılığı vardı. “Belki de beni duymuşsundur, ha?”

“Ian,” dedi diğer adam.

“Haklısın, tabii canım,” dedi Ian hemen. Sözcükler ışık hızında dökülmüştü ağzından. “Şimdi sırası değil. Görüyorum ki Ken’le tanışmışsın,” diye devam etti Mika’ya dönüp başparmağıyla diğer adamı işaret ederek. “Ben onun kocasıyım. Ya da o benim kocam. Hangimiz kocayız emin değilim.”

“Sanırım ikiniz de,” dedi Mika.

“Ian ve ben burada, kulübede yaşıyoruz,” dedi Ken. O sakın, olgun sesi Ian’ınkiyle neredeyse komik denecek bir zıtlık içindeydi.

“Bize biraz mahremiyet sağlıyor,” dedi Ian göz kırparak. “Ana evde neredeyse hiç mahremiyetimiz yoktu, emin ol. Ama sen,” diye ekledi telaşla, sanki evi Mika için çekici kılması gerektiğini yeni hatırlamış gibi, “bizimle kalmaya karar verirsen ana evde kesinlikle aradığın mahremiyeti fazlasıyla bulacaksın.”

Mika iki adama bakarak cesurca tebessümünü bastırmaya çalıştı ve oldukça tereddütsüz bir sesle, “Korkarım herhangi bir karar vermeden önce bazı cevaplara ihtiyacım olacak. Mesajlarda acayip gizemliydin. Sanırım kasıtlıydı.”

“İnsanın yazılı olarak belirtmek istemeyeceği bazı şeyler olabiliyor,” dedi Ian hiç pişmanlık duymadan. Gözlerinin kenarları kırışmıştı. “Ama bu konuşmayı yapabilmemiz için bunca yolu gelmene çok minnettarız, canım. Sana ne kadar ihtiyacımız olduğunu tahmin bile edemezsin.”

“Gerçekten de yatılı bir eğitime mi ihtiyacınız var?”

“Evet,” diye yanıtladı Ken, Ian’ın cevap vermesine müsaade

etmeden. Muhtemelen Mika'nın ona inanmasının daha kuvvetli bir ihtimal olduğunu tahmin etmişti (ve yanılmıyordu). "Bizimle ana eve gel de nedenini gör." Önlüğünü taş duvarın üzerine bırakarak araç yolu üzerinde ilerlemeye başladı.

"Biz evdeyken arabayı buraya park etsem olur mu?"

"Evet, tabii ki," dedi Ian. "Biz normalde arabalarımızı ahıra park ediyoruz, taşınırsan sen de oraya bırakabilirsin ama şimdilik burası iyi."

Mike tekrar ana girişe, tuhaf, alışılmadık bir büyü çatırtısı hissettiği yere baktı. Havadaki altın tozu ışıltısını uyduruyor muydu?

"Mika?"

Hızla başını çevirdi, Süpürgesapı'nı kilitledi ve araç yolunun pürüzsüz taşları üzerinde diğer iki adamın peşine düştü.

Ian omzunun üzerinden başparmağıyla arkayı işaret etti. "Giriş kapısında dikkatini çeken bir şey mi oldu?"

"Pek sayılmaz," dedi Mika ânında.

Ian keyiflenmiş gibi, "Hımm," dedi.

Mika onlara yetişirken Ken ona döndü. "Lillian Nowhere hakkında bir şeyler biliyor musun?"

Mika başını iki yana salladı. "Bilmeli miyim?"

"Hayır, muhtemelen bilmemelisin. Lillian bir arkeolog ve Nowhere Malikânesi'nin sahibi."

"Ha, onunla mı görüşeceğim?"

"Hayır, Lillian şu an buralarda değil," dedi Ian. "Genelde olmaz. Evden haftalarca uzaklaşır, sonra gelir ve aylarca gider, ardından birkaç haftalığına geri gelir ve bu böyle sürer gider. Bu sefer de Güney Amerika'da bir keşif gezisinde. Ev ve çocuklar da bu yüzden bizim gözetimimizde."

"Senin ve Ken'in gözetiminde mi?" Mika kaşlarını çatı. Üç çocuk büyük evde tek başlarına yaşarken bu iki adamın kulübede yaşadıklarına inanmakta zorlanıyordu.

"Bizim ve Lucie ile Jamie'nin gözetiminde," dedi Ken. "Lucie, Lillian'ın neredeyse otuz yıllık kâhyası ve arkadaşı. Jamie

de çocuklar ilk geldiğinde kütüphanede çalışıyordu.” Ken eliyle evin sağ tarafındaki geniş uzantıyı gösterdi. “Ama şimdi çocukların hemen hemen tek ebeveyni gibi bir şey. Ian’la bana gelince, ben yirmi yıldan uzun süredir Lillian’ın bahçıvanıyım. Lillian’la Ian da Ian’ın hâlâ oyunculuk yaptığı günlerde bir bağış yemeğinde tanıştılar. Beni işe aldı ve kulübeyi neredeyse yok pahasına bize sattı.”

Ian, Mika’ya güvence vermek istercesine, “Bunların hepsi az sonra sana anlatacağımız hikâyeye alakalı,” dedi.

Ortalarda olmayan bir arkeolog, bir kâhya, bir kütüphaneci, bir bahçıvan, emekli bir aktör ve üç beklenmedik cadı. Arka plan hikâyeleri içinde Mika’nın duyduğu en tuhafı buydu.

“Peki çocuklar tam olarak kim?” diye sordu Mika. “Yani herhangi birinizle alakaları ne?”

“Yasal olarak Lillian’ın evlat edindiği çocuklar,” dedi Ian. Sonra duraksadı. Devam etmeden önce dudakları kederli bir ifadeyle çarpıldı. “Ama o kadar sık uzaklara gidiyor ki çocukları aslında Jamie ve biz, hepimiz büyüttük sayılır.”

Ken konuşmaya devam ederken evin önünde durmuşlardı. Mika başını kaldırıp baktı. Eski, iki katlı bir yapıydı, eğimli çatısı ve pencereleri vardı; duvarlar sıcak, kahverengiye çalan gri tuğlalardan yapılmış ve çiçek açan sarmaşıklerle kaplanmıştı. Bir de neşeyle dumanı tüten bir bacası vardı. Saçakların altında kalan soluk beyaz kapının iki tarafında geniş cumbalı pencereler vardı ve ikisi de ikinci katın pencereleri gibi eğimliydi. Evin önünde ileri doğru uzanan yolun her iki tarafında göz alabildiğine bahçeler vardı. Onlar da tıpkı kulübenin küçük bahçesi gibi çok güzeldi: meşe ağaçları, lavantalar, yeni kesilmiş yeşil çimler, bir salıncak seti ve tamamen çitle çevrelenmiş sebze bahçesi. Açıkçası cennetten bir köşe gibi görünüyordu.

“Çok güzel,” diyebilirdi Mika yalnızca.

“Hemen taşınılacak kadar güzel mi?”

“Ian.”

Mika bir kez daha gülümsemesini bastırıp kendini tuttu.

“Hâlâ almam gereken cevaplar var. Bana neden ihtiyacınız olduğunu tam olarak açıklamadınız.”

“Hadi içeri girelim,” dedi Ken ön kapıyı iterek açarken.

Mika'nın gözleri bir an için bahçede oyalandı. Giriş kapısındaki sihri kafasından uydurmamıştı. Burada büyü *vardı*, hissedebiliyordu ve bunun tek sebebi *onun* burada olması değildi.

Üç genç cadı burada bir arada yaşıyor olamazdı gerçekten de, değil mi?

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Ian ona, topuklarının üzerinde heyecanla yaylanırken.

Mika onun sorusuna soruyla karşılık verdi.

“Lavantalar nasıl hâlâ çiçek açıyor?”

Ian, sanki onun bambaşka bir şey söylemesini umarmış gibi hayal kırıklığına uğramıştı ama Ken gülümsedi. “Korkarım benimle hiçbir ilgisi yok. Burada mevsime uymayan bazı tuhaflikler göreceksin.”

Çünkü burada epey büyü var.

Ama bunu söyleyemezdi. Belki burada gerçekten de cadılar vardı. Ya da belki tamamen farklı bir şey, çenelerini kapalı tutmayı beceremeyen aldırışsız, saf cadıları yakalamak için tasarlanmış gotik bir tuzak gibi kötücül bir şey. Bu çok mu beklenmedikti? Evet. Peki imkânsız mıydı? Hayır. Her halükârda bildiği bir şey vardı: O, Ian ve Ken konunun etrafında dans edip duruyor, her biri diğnerinin ne kadar bildiğini kestirmeye çalışıyordu ve ilk çatlağı veren o olmayacaktı.

O yüzden de mevsimsiz açmış lavantalara ilgisini kaybetmiş gibi davranarak en ışıltılı gülümsemesini takındı ve “İçeri girelim mi o zaman?” dedi.

Mika'nın çocukların varlığına dair birtakım şüpheleri olmuştu zamanında, internetteki insanlar gerçeğe bağlı kalmalarıyla tanınmazdı; pek fakat evin içine girince o şüphelerinin çoğu ıskartaya çıktı. İçerisi neşeli koltuklar, battaniyeler, bitkiler ve kitaplarla doluydu. Krem rengine boyanmış duvarlarda ara ara bir pastel boya çizgisi ya da parmak boyası lekesi görülüyordu;

okul öncesinden yetişkinlere dek uzanan çeşitli numaralarda tenis ayakkabıları, bale ayakkabıları ve lastik çizmeler, koridorun hemen girişinde düzensiz bir yığın oluşturmuştu; pencerelerden birinde bir çocuğun burnunu sık sık oraya bastırıldığını gösteren belirgin bir leke vardı ve elbette her yere oyuncaklar dağılmıştı.

Evi temiz ve sıcak tutmak için epey bir iş gerektiği açıktı. Yeni radyatörler neşeyle tıngırdıyordu ve kocaman ön odada yanan bir şömine vardı. Parlak renkli minderler ve konforlu kilimler yumuşacık kanepelere ve koltuklara canlılık katıyordu. Merdivenler, masalar ve yer döşemeleri hep cilalı, sağlam tahtalardan yapılmıydı ve her koridorda, evin arka kısmına doğru ilerlerken önünden geçtikleri her odada saksı içinde bitkiler vardı. Evin arka kısmında rüstik, güneş ışığı alan bir mutfakta durdular.

Mutfakta iki kişi vardı: Ellilerinde görünen kısa boylu, toplu beyaz bir kadın, ki Mika onun Lucie olduğunu tahmin ediyordu ve otuzlarının ortasında görünen çatık kaşlı adam da Jamie olmalıydı. Eleştirel bir gözle tepsi içindeki saksı bitkilerini inceleyen kadın onlar girerken dönüp baktı ama adam mutfağın diğer ucundaki açık Fransız balkon kapılarının önünde kaldı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve asık suratı arka bahçeye dönüktü.

“Mükemmel zamanlama! Yemeğe başlayabilirsin,” dedi kadın Ian’a.

Ian mutfak boyunca zıplayarak ilerlerken, “Mika, Lucie’yle tanış,” dedi. “Ben fırını önden ısıtırken birileri ısıtıcıya su koyabilir mi?”

Ken, Mika’ya kısık sesle, “Ian evdeki en iyi aşçı,” dedi. “Ama böyle dediğimi ona söyleme. Kendini bir şey zanneder.”

Lucie’nin pembe yanakları vardı, gözlerinin etrafında belirgin kırışıklıklar toplanmıştı, kahverengi saçlarının dipleri kırılmıştı ve başının tepesinde gelişigüzel yapılmış gibi görünen kâğıttan bir taç vardı. Isıtıcının düğmesine basarken Mika’ya sıcak bir tebessümle baktı. “Seninle tanışmak çok hoş, Mika,” dedi. “Tanrım, gülüşün videolarındakinden bile güzel!”

“Aynen, değil mi?” dedi Ian. Öylesine gururlu söylemişti ki bunu Mika’nın gülümsemesine onun eli değmiş sanırdınız.

Mika güldü, ardından Fransız kapıların oradaki adama hitaben, “Sen de Jamie olmalısın. Merhaba,” dedi.

Adam döndü, ince omuzları isteksizce kıpırdadı. Ian kadar uzun değildi, Mika onun 1.80 civarında olduğunu tahmin etti, zira ondan bir baş kadar uzundu. Zihninde, küçük düşürücü *feci yakışıklı* ifadesi beliriverdi ama bu düşüncüyü vaktinde defedeemedi. Adamın kaşları koyu ve dümdüzdü, yüzü tamamen sert, keskin satırlardan oluşuyordu ve rengi koyu kumralla kahverengi arasında bir yerlerde dolaşan kısa, dağınık saçlarıyla aynı rengin bir gölgesi gibi görünen bir sakalı, huzursuz edecek denli keskin gri gözleri vardı. Adamın asık suratı hesaba katılınca Mika onun görüldüğü kadar iyi olmayışının apaçık bir kabalık olduğunu düşündü.

“Jamie Kelley,” dedi adam. Pürüzlü bir sesi vardı, zımparalanmış gibi pürüzlü bir ses. Ayrıca hafif bir İrlanda aksanı mı duymuştu? “Merhaba.” Son derece kibar ama dostane olmayan bir yanıt. Hatta dostaneliğin *yanından bile* geçmiyordu. Diğerlerinden yayılan o doğal sıcaklığın ve coşkunun zerresi yoktu adamda.

Mika bunu şahsi algılamayı reddederek adama gülümsedi. “Belfast’te mi yaşadın daha önce?”

Adam, “Evet,” dedi ama kızın gülümsemesine karşılık vermedi.

Mika sorduğu soruların cevabını almaya fazlasıyla hazır bir hâlde Ken’e döndü tekrar. “Muhtemelen şunu belirtmem gerekir ki daha önce çocuklarla çalışma konusundaki tek tecrübem, bir trende bebeğin birinin burun deliğinden bezelye çıkarmaktı ama sanırım beni burada istemenizin nedeni böyle bir şey değil.”

“Çocuklarının eğitiminin büyük kısmını biz hallediyoruz,” diye açıkladı Ken. “Evde eğitim görüyorlar. İnternet üzerinden birkaç dersleri var ama çoğunlukla onları kendimiz eğitiyoruz. Jamie onlara edebiyat ve tarih öğretiyor; Ian tiyatro, yemek pişirme ve ağaçlara tırmanma gibi akılsızca şeyler öğretiyor; Lucie

matematik dersi veriyor ve ben de Japonca, fen bilgisi, bahçe işleri ve işte elimden ne gelirse onları öğretiyorum.”

Mika şaşkınlıkla bir ona bir diğerine baktı. Olağanüstü derecede normal geliyordu her şey. “Görünüşe bakılırsa geriye bir şey kalmıyor. Neden yatılı bir eğitmen arıyorsunuz ki?”

Sanki herkes topluca nefesini tutmuş gibi bir duraksama oldu, ardından Ian, “Onlara *büyü* öğretmek için elbette,” dedi.

İlk diyaloga girdiklerinde adam bir cadı istediğini özellikle belirttiği için şaşırması gerektiğini düşündü Mika. “Büyü,” dedi ağır ağır. “Onlara büyü öğretmemi istiyorsunuz.”

“Eh, sonuçta *sen* bir cadısın, öyle değil mi?” dedi Ian, sanki bundan daha bariz bir şey olamazmış gibi. “Onlar da öyle. Dolaşısıyla sana ihtiyaçları var.”

“Kızların ne olmak istediklerine karar verip ardından eğitmini aldıkları müfredat dışı bir aktivite falan mı bu?” diye sordu Mika. “Onlar cadı olmak istediklerine karar verdi ve siz de onlarla eğlenmek için internete cadılıkla alakalı içerikler yükleyen birini buldunuz?”

Yine bir sessizlik oldu. Lucie ve Ken tereddütlü görünürken Jamie gözlerini kıpmıştı. Hiç renk vermeyen tek kişi Ian’dı. Dilini şaklattı. “Mika Moon,” derken sesi öyle bir büyükbaba tonunda çıkmıştı ki Mika nazikçe, kibarca laf yiyeceğinden zerre şüphe etmedi. “Senin hesabın cadılıkla ilgili videolar yayınlayan yüzlerce hesaptan biri. Şüphesiz gayet sevimli olan diğer hesaplardan hiçbirini istemiyorum. *Seni* istiyorum. Sence neden?”

“Yakınlarda olmamdan mı?”

“@GümüşKaşıklar Suffolk’ta yaşıyor,” dedi Ian. “Brighton’dan *çok daha* yakın. Senin on dört bin takipçin varken onun elli üç bin takipçisi var. Ama yine de, sen de fark etmişsindir, burada olan o değil.”

Mika hafif bir huzursuzluk kıpırtısı hissetti ama otuz bir yılının önemli bir kısmını tam olarak böyle durumları nasıl ustalıkla idare edeceğini öğrenmekle geçirmişti, o yüzden de duruşunu bozmadı. “Sadece emin olmak için soruyorum,” dedi sanki ina-

namıyormuş gibi gözlerini kocaman açarak. "Videolarımı izlediniz ve benim *gerçek* bir cadı olduğumu mu düşünüyorsunuz? *Gerçek* büyüsü olan?"

Tanrım, öyle olmasın lütfen. Primrose onun kafasını keserdi.

"Evet," dedi Ian rahatça. Ona doğru bir adım atarak gözlerinin içine bakması için yüzünü kaldırdı. Kızın gözlerini tarayan gözleri içten ve nazikti, ona güvenmesi için yalvarır gibiydi. "Mika. Lütfen."

Yine o *lütfen*. Siktir.

"Peki," dedi Mika bir adım gerileyip strateji değiştirerek. "Peki, var sayalım ki cadılar gerçekten var. Sen şimdi bu evde yaşayan üç çocuğun cadı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sana *tam olarak* bunu söylüyoruz."

"Mümkün değil," dedi Mika.

Öncelikle cadılar pek yaygın değildi. Üçü şöyle dursun, birini rastlamak bile zordu. Ayrıca üç cadının bir arada yaşamasına kesinlikle müsaade *edilmezdi*. Primrose elbette var olan bütün cadıların efendisi ya da sahibi değildi ama yaşlı, güçlü ve en önemlisi de *ikna ediciydi*. Üç genç cadının aynı evin içinde bir arada yetiştirilmesine hayatta izin vermezdi.

Tabii onlardan haberi yoksa işler değişirdi.

"Ian," dedi Lucie tereddütle. "Bence..."

"Of, pes ediyorum!" diye araya girdi Ian ellerini havada savurarak. "Bu meselenin etrafında top çevirmek fazlasıyla yorucu. Mika, anladığım kadarıyla *biz* sana gerçeği söyleyene kadar sen bize güvenip gerçeği söylemeyeceksin. Pekâlâ. Sen kazandın."

"Ian..."

"Bu evde yaşayan üç çocuk var," dedi Ian kararlılıkla. Doğruca Mika'nın gözlerinin içine bakıyordu. "Çocukların hepsi cadı. Jamie, Ken, Lucie ve ben onların cadı olduklarını biliyoruz. Cadılardan haberimiz var. Lillian bize anlattı. Çünkü *o da* cadı."

"Ian," diye itiraz etti Lucie.

"Bir dakika," dedi Mika. Cidden afallamıştı. "Lillian cadı mı? Bu evin sahibi olan kadın? Hiç eve gelmeyen arkeolog?"

“Ta kendisi.”

“Size cadılardan bahsedenden de o, öyle mi?”

Ian coşkuyla başını sallayarak onayladı. “Anladın mı şimdi?”

Mika neye çattığını anlamaya çalışırken düşünceleri birbirine girdi. Tutarlı görünüyordu, öyle değil mi? Burada o kadar çok büyü vardı ki *mutlaka* bir cadının evi olmalıydı; ya da mevcut durumda birkaç cadının. Peki giriş kapısında hissettiği o büyü? Ya gerçekten içinde çocukların saklandığı evin ve bahçelerin etrafına yerleştirilmiş bir dizi koruyucu tılsımın, koruma kalkanlarının varlığını hissettiyse? Mika da Primrose’un koruma kalkanlı evinde; tılsımların ve kazaların komşular, gelip geçenler ve hatta diğer cadılar tarafından fark edilmeyeceği bir yerde büyümüşü. Ya Primrose’un bu çocukların varlığından haberdar olmamasının nedeni Nowhere Malikânesi’nin koruma kalkanlarıysa?

Primrose, *Lillian*’ın varlığından haberdar mıydı? Biliyor olmalıydı. Lillian büyük ihtimalle bir noktada Primrose’un, Aşırı Gizli Cadılar Cemiyeti adını *taşımayan* gruba katılma davetini kesinlikle reddeden o cadılardan biriydi.

Mika yanıt vermeyince Ian, “Bana inanmıyorsun,” diye tahminde bulundu.

“İnanmıyor *değilim*,” diye yanıtladı Mika temkinli bir sesle.

Jamie kaba bir ifadeyle, “Buraya gel,” dedi.

Onun ses tonundan etkilenmeyen Mika mutfak boyunca ilerleyerek açık Fransız kapıların yanında ona katıldı. Jamie yine dışarı bakıyordu. Mika onun bakışlarını takip ederek etrafında kalın bir çalı çiti bulunan ve ardında da dalgalı kumulların görüldüğü geniş, güzel arka bahçeye baktı. Devasa ayçiçeklerinden canlı bir yama, çalı dizisini bölüyordu, hemen yanıdaysa muhtemelen kumullara ve aşağıdaki deniz kıyısına açılan küçük, tahta bir kapı vardı.

Jamie kapıya bakmıyordu; bahçenin uzak ucundaki bir ağaç evde oynayan üç kıza bakıyordu. Mika onları daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. En büyükleri, uzun kolları ve bacakları, epey koyu kahverengi bir teni ve atkuyruğu yapılmış kalın ve

koyu saç bukleleri olan siyah bir çocuktü. En fazla on ya da on bir yaşındaydı. Kucağında bir kitapla oturuyordu. Diğer kızlar daha küçük görünüyordu; birinin şeftalimsi bir teni ve omuzlarına dökülen düz, parlak siyah saçları vardı; diğerinin açık kahverengi saçları dağınık bir örgü hâlindeydi ve kahverengiye çalan teni aşağı yukarı Mika'nınkiyle aynı tondaydı.

Mika'nın kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Ken ona Lillian'ın çocukları evlat edindiğini söylediğinde aynı dönemde aynı aileden evlat edinildiklerini düşünmüştü, ki bu da onların cadı olmasının imkânsızlığını kanıtlardı. Bir cadının ikizi olmadıkça –ki pek sık görülen bir durum sayılmazdı– biyolojik kız kardeşleri neredeyse hiçbir zaman cadı çıkmazdı. Bütün o yetimlik meselesinin kaçınılmaz sonucuydu bu.

Ama bu kızlar birbirleriyle akraba *değildi* ve dahası, Mika bu kadar uzaktan bile etraflarını saran büyüünün altın tozu zerrelerini görebiliyordu. Güç ona şakıyor, kendi benzerine çağırıyordu sanki ve bu çağrıya direnebilmek için kendini kaskatı tutmak zorunda kaldı.

Tanrım. Onlar gerçekten de...

Jamie hâlâ sert ve şüpheli sesiyle, "En büyükleri Rosetta," diyerek Mika'nın karmaşık düşüncelerini böldü. "On yaşında. Lillian onu üç aylıkken Londra'da buldu. Annesiyle babasını öldüren yangından hemen sonra. Düz siyah saçlı olan Terracota. Sekiz yaşında. Lillian onu küçük bir Vietnam kasabasında bulduğunda bir yaşındaydı. Annesiyle babası kasabalarının yarısını yok eden ateşli bir hastalıktan ölmüş. Lillian oraya vardığında büyükannesi de aynı hastalıktan ölmek üzereymiş. En küçükleri Altamira ise yedi yaşında. Lillian onu birkaç günlükken Filistin'deki bir hastanenin enkazında buldu."

Mika'nın bu konuda, özellikle de Primrose'un onun için yaptıklarıyla çok benzer bir hikâye olduğu için karmaşık hisleri vardı ama şimdi bu konuşmayı yapmanın sırası değildi.

"Alışılmadık isimler," diye bir yorumda bulundu.

Diğerleri de kapıya yaklaştığından cevap veren Lucie oldu:

“Lillian her birini büyük arkeolojik keşiflerden ilhamla isimlendirdi.”

“En azından birinin bulunduğu sırada zaten bir ismi olması,” dedi Mika. Onun vardı. Ne olduğunu bilmiyordu ama Moon soyadıyla doğmadığını biliyordu. “Terracota’nın Lillian onu bulduğunda koca bir yılı devirmiş olduğunu söyledin.”

“Ne oldukları düşünülünce herhangi birinin onların izini sürmesini istemedi.”

“Onların cadı olduklarından nasıl bu kadar eminsiniz? Lillian öyle dedi diye mi?”

Ama kimsenin ona cevap vermesine gerek yoktu zira tam o anda, Mika ağaç evdeki üç kızı izlerken, en küçüklerinin ip merdivene doğru koştuğunu gördü. Çocuğun ayağı değdiği anda merdiven parlak yeşil alevlerle sarıldı.